

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

UP/I 034-03/13-01/017
437-09/64-2016-046

Poslovni broj: UsII-85/14-5

AGENCIJA ZA ZAŠTITU TRŽIŠNOG NATJECANJA	
Datum primitka	25-10-2016

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda, Sanje Štefan, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanše Turić, članova vijeća, te više sudske savjetnice Jadranke Jelić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Kutjevo d.d. iz Kutjeva, Kralja Tomislava 1, zastupanog po članu uprave Mladenu Itraku, protiv rješenje tužene Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja, Zagreb, Savska cesta 41/IV, klasa: UP/I-034-03/2013-01/017, urbroj: 580-04/64-2014-38 od 30. srpnja 2014., u predmetu izricanja upravno-kaznene mjere, u sjednici vijeća održanoj 18. svibnja 2016.

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja, klasa: UP/I-034-03/2013-01/017, urbroj: 580-04/64-2014-38 od 30. srpnja 2014.

Obrazloženje

Uvodno navedenim rješenjem Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja od 30. srpnja 2014. tužitelju se izriče simbolična upravno-kaznena mjera u iznosu od 130.000,00 kn (točka III izreke), uz prethodno utvrđenje da je narušio tržišno natjecanje u vremenskom razdoblju od 1. listopada 2010. do 15. travnja 2011. sklapanjem zabranjenog sporazuma u smislu članka 8. stavka 1. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja i sljedećim odredbama Ugovora o prodaji, broj: 01/10/KG, sklopljenog između tužitelja i KTC d.d. sa sjedištem u Križevcima, Nikole Tesle 18, dana 18. siječnja 2010.

a) odredba članka 8. stavka 3. koja glasi: „Kupac ne smije sa svojom prodajnom cijenom prema krajnjem kupcu ići ispod minimalnih dogovorenih cijena, a koje su prilog ovom Ugovoru. U slučaju da kupac robu prodaju ispod minimalnih prodajnih cijena prodavatelj će jednostrano prekinuti ovaj Ugovor“ i

d) odredba članka 14. koja glasi: „Kupac prihvaća Minimalni cjenik prodavatelja, koji je sastavni dio ovog Ugovora i obvezuje se da neće prodavati robu koja je predmet Ugovora ispod utvrđenih minimalnih cijena. U slučaju kršenja ovog članka prodavatelj će jednostrano raskinuti ovaj Ugovor, s time da kupac nema pravo tražiti naknadu bilo kakve štete“ (točka I izreke rješenja). Također se navodi u točki II izreke osporenog rješenja da je zabranjeni sporazum iz točke I izreke ex lege ništetan, u smislu članka 8. stavka 4. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja. Ujedno se utvrđuje da je i poduzetnik KTC d.d. sa sjedištem u Križevcima, Nikole Tesle 18 narušio tržišno natjecanje u istom vremenskom razdoblju na isti način kao i tužitelj, pa mu se izriče simbolična upravno-kaznena mjera u iznosu od

100.000,00 kn (točka IV izreke rješenja), s time da je rok izvršenja 15 dana (petnaest) od dana pravomoćnosti tog rješenja.

Ujedno se u točki V tog rješenja navodi da ako poduzetnici iz točke III i IV izreke ovoga rješenja u navedenom roku ne uplate upravno-kaznenu mjeru, Agencija će obavijestiti Područni ured Porezne uprave Ministarstva financija na čijem je području sjedište kažnjene osobe, radi naplate upravno-kaznene mjere prisilnim putem prema propisima o prisilnoj naplati poreza. Prema točki VI istog rješenja, rješenje tuženika biti će objavljeno u „Narodnim novinama“ kao i na internet stranici Agencije.

U tužbi tužitelj u bitnom ističe sve razloge zbog kojih rješenje tuženika smatra nezakonitim, a osobito upire na povredu materijalnog prava, smatrajući prije svega da se nije mogao voditi postupak te donijeti odluka temeljem odredaba Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja koji je stupio na snagu tek 1. listopada 2010., iako ugovor koji se u predmetnom slučaju ocjenjuje zabranjenim s aspekta tržišnog natjecanja je zaključen dana 18. siječnja 2010., odnosno prije stupanja na snagu tog Zakona.

Uz to dodaje tužitelj da je trebalo primijeniti mjerodavni propis koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, konkretno Zakon o zaštiti tržišnog natjecanja („Narodne novine“ 122/03.) u kojem slučaju ne bi niti bilo zakonske mogućnost za izricanje upravno-kaznene mjere, niti je za provođenje takvog postupka bio nadležan tuženik, već nadležni prekršajni sud. Tužitelj upire i na primjenu članka 64. ranije važećeg Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja, kojim je bilo propisano da se prekršajni postupak zbog povrede odredaba tog Zakona ne može pokrenuti po proteku tri godine od dana počinjenja prekršaja. S tim u vezi tvrdi da je od dana sklapanja ugovora odnosno počinjenja navodnog prekršaja do pokretanja postupka za ocjenu predmetnog ugovora od strane tuženika zaključkom od 23. svibnja 2013. proteklo više od tri godine te je time nastupila zastara pokretanja tog postupka. Ujedno ukazuje i na okolnost da je tuženik primijenio propise koji su bili na snazi samo u dijelu razdoblja važenja ugovora iz čega slijedi da je pogrešno primijenio materijalno pravo, jer je isto mogao primijeniti samo na buduća djelovanja i radnje nakon stupanja na snagu propisa u čemu nalazi retroaktivnu primjenu materijalnog prava. Također dodaje tužitelj da sudionici predmetnog ugovora nisu niti primjenjivali sporne odredbe ugovora njegovog važenja na mjerodavnom tržištu te stoga rečene ugovorne odredbe nisu niti imale bilo kakav učinak na mjerodavno tržište niti tržišno natjecanje jer nisu niti bile u primijeni u kojem pravcu je i tuženik utvrdio činjenično stanje međutim temeljem kojeg je smatra tužitelj izveo nepravilan zaključak glede pravilnosti primjene mjerodavnog materijalnog prava.

Nadalje u tužbi tužitelj iscrpno ističe kronologiju događaja u predmetnoj stvari koji su prethodili donošenju osporenog rješenja pa konačno zaključuje da nije uopće bilo zakonske osnove da se temeljem odredaba Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja koji je stupio na snagu 1. listopada 2010. godine provede postupak za izricanje upravno-kaznene mjere u odnosu na eventualne povrede ranije važećeg Zakona osobito jer su upravno-kaznene mjere propisane odredbama Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja iz 2009. godine predviđene samo u slučaju sankcioniranja povreda toga Zakona.

Tužitelj u tužbi ističe i druge razloge zbog kojih smatra da je osporeno rješenje nezakonito te dodaje i druge nepravilnosti zbog kojih smatra da u konkretnom slučaju nije bilo zakonske osnove za izricanje upravno-kaznene mjere. Uz to upire i na primjenu propisa Europske unije koji se smatra mogu primijeniti u Republici Hrvatskoj samo nakon što je Republika Hrvatska postala članica Europske unije, dakle nakon 1. srpnja 2013. te ne mogu imati povratno djelovanje pa s tim u vezi nisu mogli primijeniti u konkretnom slučaju uz daljnji zaključak da predmetni sporazum nije proizveo štetan učinak niti su nastupile štetne

posljedice po tržišno natjecanje. To je smatra tužitelj nužni uvjet za ocjenu postojanja zabranjenog sporazuma u smislu odredaba članka 8. i 9. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja.

Dodaje da ne poznaje slučajeve u kojima bi bili kažnjeni sudionici zabranjenih sporazuma sve i da imaju sva potrebna zakonom propisana obilježja, samo iz razloga jer ih sudionici nisu primjenjivali niti izvršili pa time nisu niti mogli proizvesti negativne učinke na mjerodavnom tržištu.

Temeljem naprijed navedenog tužitelj zaključuje da je tuženik uslijed pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja te nepravilne primjene materijalnog prava te učinivši niz postupovnih povreda donio nezakonito rješenje.

Predlaže Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske da tužbu usvoji i poništi rješenje Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja od 30. srpnja 2014. u cijelosti.

U odgovoru na tužbu tužena Agencija ističe iscrpne razloge zbog kojih tužbene navode tužitelja smatra neosnovanima uz tvrdnju da je osporeno rješenje doneseno temeljem pravilno utvrđenog činjeničnog stanja, te uz donošenje pravilnog zaključka iz utvrđenih činjenica, odnosno uz pravilnu primjenu odredaba Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja iz 2009., te uz pravilnu primjenu i drugih pobliže navedenih propisa, uključujući i primjenu odredaba Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09.).

Posebno ističe da je primijenjeni propis u konkretnom slučaju, Zakon o zaštiti tržišnog natjecanja stupio na snagu 1. listopada 2010. te da su odredbe Ugovora o prodaji, broj: 01/10/KG, koje ovdje predstavljaju zabranjeni sporazum iz članka 8. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja, bile na snazi sve do 15. travnja 2011. zbog čega je Agencija i utvrdila da je došlo do povrede Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja samo kroz daljnje razdoblje od 1. listopada 2010., dakle nakon stupanja na snagu tog Zakona pa nadalje do 15. travnja 2011. S tim u vezi smatra pogrešnim tvrdnju navedenu u tužbi da se povreda iz članka 61. točke 1. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja može ograničiti isključivo na vrijeme sklapanja zabranjenog sporazuma zbog čega da je navedeni sporazum trebalo ocjenjivati primjenom odredaba ranije važećeg Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja („Narodne novine“ 122/03.) koji je upravo bio na snazi u trenutku sklapanja Ugovora o prodaji, broj: 01/10/KG od 18. siječnja 2010. Suprotno tome ističe tuženik da je riječ o neprekinutoj povredi koja je trajala kroz cjelokupno razdoblje od trenutku sklapanja Ugovora od 18. siječnja 2010. sve do trenutka sklapanja novog Ugovora od 15. travnja 2011. koji je zamijenio prethodni, te više nije sadržavao zabranjene odredbe.

Također se tuženik osvrće i na navod tužitelja glede nastupa zastupe smatrajući da se u slučaju neprekidne ili ponavljane povrede, vrijeme zastare računa od dana kada je prestala povreda, što nadalje znači da bi se u konkretnom slučaju kao dan početka roka zastare od pet godina, računao od 15. travnja 2011. odnosno nakon što je sklopljen novi Ugovor.

Uz to dodaje pri čemu se osvrće i na već iscrpno dano obrazloženje u osporenom rješenju da je predmetni sporazum zabranjen prema cilju zbog čega njegov učinak nije potrebno posebno dokazivati, bez obzira da li su konkretne odredbe Ugovora bile u primjeni ili ne. Zbog toga ukoliko je unatoč postojanju zabranjenog sporazuma sudionik tog sporazuma postupao u skladu s propisima o zaštiti tržišnog natjecanja, to se može smatrati kao olakotna okolnost u smislu članka 64. stavka 4. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja, međutim ne i kao razlog za izuzeće od primjene članka 8. tog Zakona. S tim u vezi dodaje tuženik da je upravo pri izricanju simbolične upravno-kaznene mjere imao u vidu sve navedene okolnosti konkretnog slučaja.

Predlaže Sudu da tužbu tužitelja odbije.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Prilikom donošenja odluke o osnovanosti tužbenog zahtjeva Sud je razmotrio sva pravna i činjenična pitanja u smislu odredbe članka 55. stavka 3. Zakona o upravnim sporovima, te je ocijenio da je temeljem pravilno utvrđenih činjenica tuženo tijelo u pravilno provedenom postupku donijelo zakonitu odluku utemeljenu na mjerodavnom materijalnom pravu.

Iz podataka spisa predmeta, kao i obrazloženja osporenog rješenja proizlazi da je tuženik zaključkom, klasa: UP/I-034-03/13-01/017, urbroj: 580-04/64-2013-002 od 23. svibnja 2013. pokrenuo postupak utvrđivanja narušavanja tržišnog natjecanja sklapanjem zabranjenog sporazuma u smislu članka 8. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja („Narodne novine“ 79/09. i 80/13.) protiv tužitelja te poduzetnika KTC d.d. sa sjedištem u Križevcima, Nikole Tesle 18, zbog postojanja indicija da određene odredbe Ugovora o prodaji, broj: 01/10/KG s pripadajućim aneksima i dodacima, sklopljenog između navedenih poduzetnika dana 18. siječnja 2010., predstavljaju zabranjeni sporazum.

Tuženik je u postupku primijenio odredbe Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja koji je stupio na snagu 1. listopada 2010., te druge pobliže navedene materijalno-pravne propise kao i Zakon o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09.). Ujedno je ocijenio i naveo da odredba članka 8. stavka 1. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja koji je primijenjen u konkretnom slučaju sadržajno odgovara članku 9. stavku 1. ranije važećeg Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja iz 2003. godine. Nadalje s tim u vezi navodi da odredbe predmetnog Ugovora kojima se utvrđuju minimalne prodajne cijene predstavljaju teško ograničenje tržišnog natjecanja te da je pobliže opisano protupravno postupanje postojalo i u trenutku ugovaranja tih odredaba.

Prema odredbama Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja iz 2009., povrede ranije važećeg Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja iz 2003. nisu više propisane kao prekršaj već su u Glavi VI propisane upravno-kaznene mjere koje sukladno odredbama Zakona tuženik izriče u cilju osiguravanja učinkovitog tržišnog natjecanja, kažnjavanja počinitelja povreda Zakona, otklanjanja štetnih posljedica takvih povreda i odvraćanja drugih poduzetnika od kršenja odredaba Zakona.

S tim u vezi je u predmetnom slučaju bitno pitanje u kojem pravcu tužitelj izričito upire u tužbi da li postoji zakonska osnova za izricanje upravno-kaznene mjere za povrede počinjene u vrijeme važenja Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja iz 2003., odnosno da li je za takve povrede tuženik ovlašten provesti odgovarajući postupak i izreći upravno-kaznenu mjeru.

Tijekom provedenog postupka u cilju utvrđivanja postojanja uvjeta za izricanje upravno-kaznene mjere je utvrđeno da su tužitelj i poduzetnik KTC sklopili zabranjeni sporazum, odnosno da su pobliže navedenim odredbama tog Ugovora postupili u smislu odredbe članka 52. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja iz 2009., a nakon tako utvrđenog činjeničnog stanja je tuženik uvažavajući sve okolnosti konkretnog slučaja izrekao te obrazložio upravno-kaznenu mjeru. Nadležnost za takvo postupanje i izricanje upravno-kaznene mjere obrazlaže na način da su učinci Ugovora trajali i djelovali i nakon stupanja na snagu Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja iz 2009., dakle nakon 1. listopada 2010., pa je utvrdilo povredu tog Zakona za razdoblje od njegovog stupanja na snagu 1. listopada 2010. do 15. travnja 2011., kao dana prestanka važenja predmetnog Ugovora.

Takvo stajalište prihvaća pravilnim i ovaj Sud jer je sklapanje zabranjenog sporazuma, o čemu je ovdje upravo riječ, nesporno povreda zakona i prema odredbi članka 8. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja iz 2009., a tuženik je slijedom toga pravilno utvrdio povredu tog Zakona za pobliže navedeno razdoblje, odnosno za razdoblje od njegovog stupanja na snagu pa sve do 15. travnja 2011., kao dana prestanka važenja predmetnog Ugovora.

Također je pravilno tuženik izrekao i obrazložio sankciju uz daljnji navod da je ista primjerena povredi te ujedno simbolična.

Dakle, s obzirom da je predmetni ugovor važio i nakon stupanja na snagu rečenog Zakona, s aspekta primjene kojeg je tuženik i utvrdio povredu zakona, te bez obzira da li se u tom razdoblju sadržaj istog ugovora i izvršavao, pravilan je zaključak tuženika da je ovdje bilo zakonske osnove za izricanje upravno kaznene mjere jer je nesporno riječ o povredi propisa koju normira i rečeni Zakon iz 2009. godine. Stoga je ista i izrečena tužitelju za pblize navedeno razdoblje odnosno od stupanja na snagu tog Zakona do prestanka važenja ugovora, te uz razloge i obrazloženje odluke na kojima je utemeljena a koje prihvaća i ovaj Sud u cijelosti.

S tim u vezi svi prigovori koje tužitelj pblize iznosi u tužbi smatrajući da je osporenim rješenjem tuženik povrijedio propis postupajući protivno načelu zakonitosti i zabrane povratnog djelovanja zakona ovaj Sud ocjenjuje neosnovanima. Trebalo je stoga temeljem odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12. i 152/14.) odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 18. svibnja 2016.

Predsjednica vijeća
Sanja Štefan, v.r.

Za točnost otpravka - ovlaštenu službenik

